

KELLEY JONES' HAMMER

leeksi ja kuopatuksi luullut zombie-rainat. Hervottomin kaikista tulokkaista on kuitenkin Kelley "Batman" Jonesin Hammer, jonka ensimmäisistä seikkailuista on juuri ilmestynyt kokoelma-albumi.

Uudessa Meksikossa intiaanishamaani saa yhteyden henkiolentoihin, jotka ovat pakenemassa Maapallolta. Haitilla voodoooppi ennustaa tulta ja tuhoa. New Jersey'n observatoriossa huomataan, että Suuren pamauksen synnyttämä taustasäteily on selittämättömästi kasvanut. Ja Rhode Islandilla nuoripari leikkii manausta tapetun noidan autiotalossa... verisin seurauksin. Jotain käsittämättömän pahaa on jälleen tullut lihaksi, mutta vasta kun Jari Sarasvuon... ei kun velholeidi Isobel Griersonin suosittu itsensäkättämispas saa ihmiset ammentamaan voimaa vihastaan, voivat ikuiset muinaispahikset ylittää muurin meidän maailmaamme. "Apathetic people taste very sweet to the great Cthulu."

Ihmiskunnalle ilmaantuu kuitenkin esitaistelija arkeologisilta kaivauksilta löytyvän pötkyläalienin muodossa! Tuo kotiplaneetallaan vaarallisena mielipuoletena vangittu olio porataan kiinni okkultistiproffan päähän, ja tuloksena syntyy pullottavin lihaksin varustettu monsterimuussaaja Hammer. Pitkopyrässään ja lannevaatteissaan Hammer haistaa pahan voimat mistä vain - tai ainakin pystyy tulkitsemaan niiden olinpaikat grillibroilerin luiden ja aamiais-murojen perusteella. Juustohampurilaisia tiuhaan mutustellen hän päihittää miekallaan niin demonit kuin ihmisryöjäsenienkasvustotkin! Hammer tekee työnsä antaumuksellisella vakavuudella: armoa ei anneta ja avustajienkin ruumiinjäsenten uhraaminen kuuluu auttamatta pelin henkeen.

Hammer-sarjakuva on hirtteinen yhdistelmä graafista monsterikauhua ja kieli poskella väännettä huumoria. Siitä näkee, kuinka innoissaan Jones on ollut päästyään kerrankin toteuttamaan täysin omaa projektia. Ja juuri tällaiseen sarjaanhan miehen mustanpuhuvan muotopuoli ja vanhojen kauhukuvittajien jälkeä muistuttava piirrostyyliparhaiten sopiikin. Täytyy siis toivoa, että tuon ensimmäisen minisarjan ja parin jo ilmestyneen spesiaalin (mm. Uncle Alex sekä DHP 129:ssä julkaistu World in Which We Live) lisäksi Jones jatkaa tulevaisuudessakin hommiaan Hammerin parissa. "Did you get me extra onion rings?"

Kelley Jones muuten vastaa myös *ZombieWorld*-lehden parhaasta tarinasta - vaikka toki Mike Mignolan & Pat McEownin kolmiosainen *Champion of the Worms*, joka sekoittaa *Lovecraftia* ja *Hergé'tä* (!) omaksi onnistuneeksi keitoksekseen, on sekin aika ilmiömainen tapaus. Jones kuitenkin tarjoilee *Eat Your Heart Out* -nimisessä jaksossaan sydäntä lämmittävän makaaberin rakkauskertomuksen, joka tuo mieleen parhaiden splatterpunkkareiden, kuten Joe R. Lansdalen & David J. Schow'n, mielettömimmät visiot. Päähenkilömme pamauttelee surutta päitä pelloille kaikilta eläviksikuolleiksi muuttuneilta sukulaisiltaan, mutta kun eteen löntystää aivoja halajava kouluihastus, ei lahtaaminen enää mahdukaan mieleen. Hän kuskaa zombie-tytön kellariinsa, tunnustaa tälle ikuisen rakkautensa ja viettää tämän kanssa laatuaikaa mm. videoita katsoen! Yöt kuluvat metsiin paennut ihmisä shoppailla, sillä pitäähän tyttöystävän saada vähän lihaa luidensa päälle. "They say love conquers all!"

Toni Jerrman

Aivan kuten elokuvissa, myös sarjakuvissa esiintyy trendejä, joissa pyritään toisintamaan aikaisempia menestyksiä. Eli kun joku kustantaja tuottaa vajkkapa julkisuutta ja lukijoita kahmineen nostalgiasävytteisen supersankariseppöksen, ryntäävät muutkin pian perässä samoille apajille.

Tällä hetkellä pienimuotoista renessanssiaan elävät 1800-luvun *Lovecraft*-laista henkeä ja modernia tvistää sekoittavat kauhutarjaukset. Mike Mignolan *Hellboyn* vanavedessä todellisuuden tuolta puolen ovat maailmaamme materialisoituneet mm. John Tomlinsonin & Peter Snejbjergin *The Lords of Misrule*, Neil Gaimanin novelliin perustuva *Only the End of the World Again* (Oni Double Feature 6 - 8) ja usean eri tekijän voimin valmistunut *ZombieWorld*-lehti - viime mainitun herättäessä henkiin myös monet muutkin kuol-

HAM
Tonin palsta

